

РЕШЕНИЕ

№ 7492

гр. София, 22.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 24.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **4737** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ във връзка с чл. 172, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба с вх. № Ц1012-21-171 от 28.05.2020 г. на М. Т., с ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място] – ПК 1618, [улица], 083А, ет. 4, ап. 13 срещу Решение № 1040-21-349 от 23.04.2020 г. на Директора на Териториално поделение /ТП/ на Националния осигурителен институт /НОИ/ – С.-град, с което се оставя без уважение жалба с вх. № 1012-21-366 от 19.02.2020 г. срещу Разпореждане № 214-00-11709-3 от 31.01.2020 г. на Ръководител осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 1 във връзка с чл. 10 от КСО е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ на жалбоподателя,

Според жалбоподателя оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, нарушения на материалния закон, както и несъответствие с целта на закона. Изложени са твърдения за нарушаване гаранцията на осигурителните му права, с оглед това, че не му е предоставена възможност, като страна в административното производство да даде своите писмени сведения и факти относно упражняването на трудова дейност в [фирма].

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован чрез обявление на таблото на съда, не се явява и не се представлява.

Ответникът, Териториално поделение на НОИ – С.-град, чрез процесуалния си представител юрисконсулт М. А., намира жалбата за неоснователна, необоснована и недоказана. Претендира отхвърляне на жалбата и юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление декларация от 12.12.2019 г. М. Т. е сезирал административния орган с искане за отпускане на ПОБ на основание чл. 54а от КСО. Съгласно справка за приети, върнати и липсващи документи с вх. № 214-00-11709-1/12.12.2019 г., М. Т. е представил заповед № 001/04.12.2019 г., издадена от осигурител [фирма] – С., ЕИК:[ЕИК] за прекратяване на трудовото му правоотношение на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 от Кодекса на труда /КТ/, считано от 05.12.2019 г.

При преценка на правото на ПОБ на жалбоподателя е установено, че в Регистъра на трудовите договори /РТД/ от осигурител [фирма], ЕИК[ЕИК] на 06.06.2018 г. е подадено уведомление за сключен на същата дата трудов договор, а на 11.04.2019 г. е подадена информация за прекратяването му, считано от 01.04.2019 г.

В Регистъра на осигурените лица /РОЛ/ от посочения осигурител липсва подавана информация по реда на чл. 5, ал. 4 КСО за М. Т. като за лице, работещо по трудово правоотношение за периода на сключения трудов договор. Посоченият период влиза в периода по чл. 54а, ал. 1 от КСО, определящ правото на ПОБ.

С цел изясняване на фактите и обстоятелствата по отношение осъществяването на търговска дейност от дружество [фирма] и липсата на подадена информация от осигурителя по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за М. Т. за целия период на сключения трудов договор, е била назначена проверка по разходите на Държавното обществено осигуряване /ДОО/.

С оглед назначената проверка и на основание чл. 54г, ал. 4 от КСО е постановено разпореждане № 214-00-11709-1/20.12.2019 г. на ръководителя на осигуряването на безработица, с което е спряно производството по отпускане на ПОБ на жалбоподателя с мотив: „До извършване на проверка в [фирма] от компетентен орган. От посочения осигурител не са подавани данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от 06.06.2018 г. до 31.03.2019 г. , поради което М. Т. няма осигуряване във фонд „Безработица“ за 12 месеца от последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването“.

При извършена проверка на [фирма], резултатите от която са обективирани в Констативен протокол № КВ-5-21-00676325/11.11.2019 г. и не следва да повтарят подробно в настоящето решение, по отношение на осигурителя се установява, че не може да се установи/констатира регулярно извършване на търговска дейност от дружеството, както и че за наетите по трудов договор лица, за които са подавани данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за периода м.06.2018 г. – м.07.2019 г., са в размер на 66 243, 33 лева и не са преведени.

С оглед резултатите от извършената проверка и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи обосновават са приели, че за назначените лица не е изпълнен състава на чл. 10 от КСО и § 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО и те не са осигурени лица. При невъзникнало осигурително правоотношение осигурителните вноски не са дължими.

Предвид гореизложеното на осигурителя [фирма] на основание чл. 108, ал. 1,

т. 3 от КСО са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-00676332/11.11.2019 г. за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход в Регистъра на осигурените лица за периода от м. юни 2018 г. до м. юли 2019 г.

След изтичане на срока за изпълнение на влезлите в сила задължителни предписания по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО, са предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ, в рамките на предоставената им от закона компетентност, за служебно заличаване по реда на чл. 3, ал. 3 от Наредба № Н-8/29.12.2015 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, подадени от дружеството [фирма] за указания период.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес и надлежна легитимация, срещу подлежащ на оспорване административен акт и в законоустановения преклузивен срок, поради което е допустима.

Разгледана по същество, тя е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Обжалваното решение е постановено от компетентен орган, при спазване на установената от закона форма и в съответствие с целта на закона.

По отношение на съответствието на процесното решение с материалния закон и спазването на административнопроизводствените правила при издаването му, съдът взе предвид следното:

Разпоредбата на чл. 54а, ал. 1 /в сила от 01.01.2018 г./ определя, че право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: имат регистрация като безработни в Агенцията за заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168 и не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/.

Съгласно чл. 54л от КСО отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и по ред, определени в акт на Министерския съвет.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСОО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

В § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО се съдържа легална дефиниция на понятието „осигурено лице“ – физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

Както вече се посочи, въз основа на резултатите от възложената проверка на дружество [фирма], обективирани в Констативен протокол № КВ-5-21-00676325/11.11.2019 г., на дружеството обосновано са издадени

задължителни предписания за заличаване на данните на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО, за периода от м. юни 2018 г. до м. юли 2019 г. След изтичане на срока за изпълнение на влезлите в сила задължителни предписания, са предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ за служебно заличаване на данните по чл. 5, ал. 4 от КСО. От това следва, че за периода от 06.06.2018 г. до 31.03.2019 г. вкл. жалбоподателят М. Т. не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 и § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, не отговаря на изискванията на чл. 54а, ал. 1 от КСО, поради което правилно и законосъобразно му е отказано отпускане на ПОБ с Решение № 1040-21-349 от 23.04.2020 г. на Директора на ТП на НОИ. Лицето няма осигуряване във фонд „Безработица“ за 12 месеца от последните 18 месеца, преди прекратяване на осигуряването, каквото е изричното изискване на закона и следователно няма право на парично обезщетение за безработица. Административният орган е приложил правилно материалния закон.

Неоснователни са и твърденията на жалбоподателя, че оспорваният административен акт е издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, регламентирани в чл. 35 и чл. 36, ал. 1 от АПК и че Директорът на ТП на НОИ – С.-град е издал акта без да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая. Неоснователно е релевираното в жалбата твърдение, че с оглед гарантиране на осигурителните права на жалбоподателя и изясняване на факти и обстоятелства, не му е предоставена възможност като страна в производството да даде своите писмени сведения и факти относно упражняването на трудова дейност в [фирма], като аргументите за това са следните:

Страни в административното производство по издаване на Задължителни предписания по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО за спазване на разпоредбите на ДОО /в случая за коригиране на данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО/ са контролният орган и осигурителят и само осигурителят е адресат на издадените от контролния орган задължителни предписания. В този смисъл е и Решение № 10036 от 22.07.2020 г. на Върховния административен съд /ВАС/. Въпреки това, видно от събраните по делото доказателства, на жалбоподателя е дадена възможност по реда на чл. 44-46 от АПК да даде своите писмени сведения и пояснения относно упражняване на трудова дейност в [фирма], като му е изпратено писмо. Същото се е върнало с гриф „непотърсено“. Предвид невявяването на жалбоподателя, административното производство е извършено по данните, налични в информационната система на НОИ и извършената проверка от Териториална дирекция на Националната агенция за приходите /НАП/.

Установените факти и обстоятелства сочат, че без правно основание са декларирани данни в регистрите на НАП и НОИ за жалбоподателя М. Т. с цел придобиване на право и отпускане на парични обезщетения от ДОО.

С оглед обсъдените правни норми и въз основа на посочените обстоятелства съдът намира, че не е налице основание за отмяна на процесното Решение 1040-21-349 от 23.04.2020 г. като незаконосъобразно по смисъла на чл. 145 от АПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от Административнопроцесуалния кодекс, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД, III отделение, 46-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба с вх. № № Ц1012-21-171 от 28.05.2020 г. на М. Т., с ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място] – ПК 1618, [улица], 083А, ет. 4, ап. 13 срещу

Решение № 1040-21-349 от 23.04.2020 г. на Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град, е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица на жалбоподателя, като неоснователна.

ОСЪЖДА М. Т. да заплати на ответника Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: